

Arrest

nr. 247 510 van 15 januari 2021
in de zaak RvV X IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. BRONLET
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 18 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DOUTREPONT, loco advocaat R. BRONLET, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 5 april 2018 voor de eerste maal een verzoek om internationale bescherming in.

Zij wordt op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord op 23 april 2018.

Op 27 november 2018 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoekster een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze weigeringsbeslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd op 13 maart 2019 bij arrest nr. X.

1.2. Op 2 mei 2019 dient verzoekster een volgend verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal verklaart dit volgend verzoek op 4 december 2019 niet-ontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Venezolaans staatsburger afkomstig uit Barquisimeto. Op 5 april 2018 kwam u aan in België in de luchthaven van Zaventem, waar u meteen een verzoek om internationale bescherming indiende. U verklaarde een tweetal jaren eerder, ongeveer in 2016, slachtoffer te zijn geweest van een overval in uw winkel. Een aantal maanden voor uw vertrek werd u bovendien beroofd in een autobus. U lijdt aan een hoge bloeddruk en heeft op dagelijkse basis medicatie nodig, dewelke niet officieel te verkrijgen is in Venezuela. Daarenboven kan u in Venezuela uw mening niet openlijk uiten en is er geen vrije meningsuiting. Op 27 april 2018 was uw verzoek het onderwerp van een beslissing tot verder onderzoek. Op 28 november 2018 nam het Commissariaat-generaal vervolgens een weigeringsbeslissing inzake uw verzoek, aangezien u geen geïndividualiseerde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade had aangetoond. Op 13 maart 2019 nam de Franstalige Conseil du Contentieux des Etrangers eveneens een weigeringsbeslissing waarin de appreciatie van het Commissariaat-generaal integraal bevestigd werd. Op 2 mei 2019 diende u, zonder België te hebben verlaten, een volgend verzoek om internationale bescherming in. In het kader van uw actuele verzoek verklaarde u dat sinds uw vertrek uw schoonmoeder, die in uw woning was ingetrokken, ook afgeperst werd in de winkel. U voegde hieraan toe dat dit gebeurde door bendeleden die colectivos zijn en banden hebben met de overheid. Tevens vernam u van de burens en via het nieuws dat de gemeente de panden opeist waarvan de burens vertrokken zijn. Bovendien heeft uw zoon u laten weten dat er tot tweemaal toe in uw huis werd ingebroken, eenmaal in december 2018 en eenmaal op 19 maart 2019. In het kader van uw huidige verzoek legde u de volgende documenten neer: uw paspoort, uitgereikt op 7 februari 2018; de akte van de verklaring bij de politie die u aflegde naar aanleiding van de overval in uw winkel d.d. 19 november 2017; een kopie van de akte van de verklaring bij de politie die uw zoon aflegde naar aanleiding van de inbraak in uw woning d.d. 20 maart 2019; de verzendbewijzen van DHL; en een schrijven van uw advocaat d.d. 10 juli 2019. Uw advocaat vraagt hierin dat als proceduretaal inzake uw huidig verzoek het Frans gekozen zou worden en stelde verder dat de algemene situatie in Venezuela sinds uw eerste verzoek verergerd is en dat u zich tijdens het persoonlijk onderhoud in het kader van uw eerste verzoek, hetwelke gebeurde via videoconferentie vanuit het gesloten transitcentrum Caricole, door de gespannen situatie niet in staat voelde uw motieven volledig vrijuit toe te lichten.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Voorts dient vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient benadrukt te worden dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal afgesloten werd met een weigeringsbeslissing. U toonde immers geen persoonlijke vrees aan met betrekking tot het gebrek aan vrije meningsuiting – u had immers zelf nooit op enige manier uw politieke mening in het openbaar kenbaar gemaakt –; de door u aangehaalde medische problemen werden vreemd bevonden aan internationale bescherming; en de twee door u aangehaalde veiligheidsincidenten, namelijk de overval in uw winkel en de overval op de bus, waren

geïsoleerde feiten die geen geïndividualiseerde vrees aanduiden en kaderden in de algemene veiligheidssituatie. Daarenboven werd gesteld dat de algemene situatie in Venezuela, respectievelijk op socio-economisch en veiligheidsvlak, niet van die aard is dat inwoners van het land een reëel risico op ernstige schade te beurt zou vallen onder artikel 48/4 §2, b) of c) van de wet van 15 december 1980. U ging tegen deze beslissing in beroep bij de Franstalige Conseil du Contentieux des Etrangers, dewelke bij arrest van 13 maart 2019 eveneens een weigeringsbeslissing nam waarin de argumentering van het Commissariaat-generaal integraal werd overgenomen. U diende geen hoger beroep in bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element of feit in uw dossier voorhanden.

Aangaande de nieuwe door u neergelegde documenten dient vooreerst te worden opgemerkt dat het deze aan de nodige bewijskracht en – waarde ontbeert. Zo legde u een akte van verklaring bij de politie neer betreffende het incident waarbij u in uw magazijn werd afgeperst door twee mannen (document 2 in uw administratieve dossier). Echter, in het kader van uw eerste verzoek verklaarde u expliciet dat u naar aanleiding van deze afpersing niet naar de politie ging (CGVS 1e VIB p. 15). Deze vaststelling ondermijnt de bewijskracht van dit document op fundamentele wijze. Daarenboven stemt de inhoud van de door u neergelegde akte van verklaring geenszins overeen met de verklaringen die u aflegde omtrent dit incident tijdens uw eerste verzoek. Zo beweerde u bij het eerste onderhoud dat deze aanval gebeurde ongeveer een jaar en een half voor uw vertrek (CGVS 1e VIB p. 15), wat impliceert dat het voorval ergens in 2016 plaatsvond. Volgens het door u neergelegde politiedocument gebeurde het incident echter op 17 november 2017 i.e. slechts vier maanden voor uw vertrek. Vastgestelde tegenstrijdigheid zet de bewijskracht van het document verder op de helling. Daarenboven blijkt uit de akte en uw verklaringen in het kader van onderhavig verzoek dat de personen die u bedreigden tot de colectivos behoren en dat de twee personen in kwestie gekend zijn onder de bijnamen 'El Ovejo' en 'El Menor' (vragenlijst DVZ d.d. 6 november 2019 vraag 15). Echter, tijdens de procedure van uw eerste verzoek verklaarde u niet meer dan dat het ging om 2 jongemannen zonder te vermelden dat deze personen gelieerd zouden zijn aan de colectivos of wat hun specifieke bijnaam was (CGVS 1e verzoek p. 15). Dat u dergelijke belangrijke informatie omtrent uw belagers niet van bij de eerst mogelijke gelegenheid zou vermelden, is geenszins overtuigend en ondergraaft de bewijskracht van het politiedocument nog verder. In dit licht dient voorts opgemerkt te worden dat uw verklaring dat u in maart 2018 uw zaak sloot omdat deze colectivos bleven komen en dat zij ook na uw vertrek bij uw schoonmoeder aanklopten, die in uw woning, waar tevens uw zaak gevestigd was, verbleef (vragenlijst volgend verzoek ingevuld op de DVZ d.d. 6 november 2019 vraag 15), niet overtuigt. Tijdens het onderhoud in het kader van uw eerste verzoek verklaarde u immers dat u, na het eenmalige incident met de jongemannen, geen problemen meer had in uw zaak (CGVS 1e verzoek p. 15) en u de zaak verder bleef runnen tot uw vertrek (CGVS 1e verzoek p. 7). Gelet op bovenstaande opmerkingen kan geen geloof gehecht worden aan uw bewering klacht te hebben ingediend tegen de twee leden van de colectivos. Bijgevolg kan uw verklaring bang te zijn terug te keren wegens die klacht die u heeft ingediend (vragenlijst volgend verzoek ingevuld bij de DVZ vraag 18), niet worden weerhouden.

Gelet op de ondermaatse bewijskracht van uw klacht ingediend in het kader van de beroving van uw winkel, dient eveneens de nodige scepsis aan de dag gebracht te worden betreffende de tweede door u neergelegde akte van verklaring, waarin de klacht van uw zoon naar aanleiding van de diefstal in uw woning geregistreerd werd (document 3 in uw administratieve dossier). In dit verband dient vooreerst aangestipt te worden dat dit slechts een kopie betreft, waar hoe dan ook geen bewijswaarde aan gehecht kan worden. Dergelijke documenten kunnen immers eenvoudig via knip- en plakwerk nagemaakt worden. Voorts dient opgemerkt te worden dat in de hoofding van het document een manifeste fout genoteerd staat. Bij de datum staat immers 20 maart tweeduizend negentien, gevolgd door 'het 207e jaar van de onafhankelijkheid en het 158e van de Federatie'. Echter, gelet op het feit dat de onafhankelijkheid van Venezuela werd uitgeroepen op 19 april 1810 en de dag van de Federatie viel op 20 februari 1859, dient te worden vastgesteld dat 20 maart tweeduizend negentien in het 208e jaar van de onafhankelijkheid en het 160e jaar van de Federatie viel, zoals ook blijkt uit het staatsblad van Venezuela, namelijk de 'Gaceta Oficial de la Republica Bolivariana de Venezuela' d.d. 20 maart 2019, die werd toegevoegd aan uw administratieve dossier. Bijgevolg kan aan de door u neergelegde kopie van de akte van verklaring bij de politie in verband met de diefstal in uw huis geen enkele bewijswaarde gehecht worden en wordt bijgevolg ook de inbraak an sich ondermijnd.

In verband met uw opmerking dat u via de buren hoorde dat de gemeente alle panden opeist waarvan de eigenaars naar het buitenland zijn vertrokken (verklaring volgend verzoek ingevuld op de DVZ d.d. 6 november 2019 vraag 15), dient vooreerst opgemerkt te worden dat dit slechts geruchten betreft, zoals u zelf aangaf (ibidem). Daarenboven is de loutere onteigening van een woning niet voldoende zwaarwichtig om te spreken van vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, temeer daar u naast uw eigen woning nog terecht kan in de woning van uw moeder, die momenteel door uw zoon bewoond is (CGVS 1e VIB p. 5).

Betreffende uw opmerking dat het feit dat u in het buitenland bent geweest als zeer negatief beoordeeld wordt door de Venezolaanse autoriteiten (verklaring volgend verzoek ingevuld op de DVZ d.d. 6 november 2019 vraag 18), dient te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), niet blijkt dat er sprake is van een bewust en systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland, de redenen waarom en de wijze waarop u Venezuela verlaten heeft, dan wel er naar terugkeert. Echter, het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijks worden ondervraagd kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven.

Gelet op het voorgaande kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld worden aan een in artikel 48/4, § 2 b beschreven behandeling.

De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond.

Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling of bestraffing.

Aangaande uw advocaats verwijzing naar de gewijzigde algemene situatie in Venezuela (schrijven advocaat d.d. 10 juli 2019 p. 1-2) dient te worden opgemerkt dat het louter verwijzen naar de algemene situatie geenszins volstaat om een geïndividualiseerde gegronde vrees voor vervolging in uw hoofde aan te tonen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een geactualiseerde grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en COI Focus

Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

In verband met de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela kan nog opgemerkt worden dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit

klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen, zoals reeds gemotiveerd werd in het kader van uw eerste verzoek.

In verband met de opmerking van uw advocaat dat de taal van uw procedure het Frans dient te zijn (schrijven advocaat d.d. 10 juli 2019 p. 1), kan opgemerkt worden dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze wordt geregeld, in functie van de noodwendigheden van de diensten en instanties.

Tot slot dient aangaande de opmerking van uw advocaat dat u zich tijdens het onderhoud in het kader van uw eerste verzoek niet in staat voelde vrijelijk uw motieven uiteen te zetten, ten gevolge van de stress die de vasthouding in het transitcentrum Caricole met zich meebracht (schrijven advocaat d.d. 10 juli 2019 p. 2-3), opgemerkt te worden dat u noch tijdens het onderhoud zelf enige opmerking hieromtrent maakte, noch werd dit aangewend door uw advocaat in zijn verzoekschrift tijdens de beroepsprocedure. Dergelijke post factum verklaring kan dan ook niet worden weerhouden.

Gelet op hetgeen voorafgaat, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het Commissariaat-generaal over dergelijke elementen.

Het door u neergelegde paspoort werd reeds neergelegd in het kader van uw eerste verzoek en bevestigt enkel uw identiteit en herkomst, dewelke nooit in vraag gesteld werd. De door u neergelegde attesten van DHL staven enkel dat u de hierboven besproken aktes van verklaring op deze manier naar België liet opsturen, wat op zich niet relevant is voor de beoordeling van uw verzoek.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Onderzoek van het beroep

De Raad wijst samen met verzoekster op het bepaalde in artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), dat als volgt luidt:

“§ 1. Het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming geschiedt in het Nederlands of in het Frans.

De taal van het onderzoek is tevens de taal van de beslissing waartoe het aanleiding geeft alsmede die van de eventuele daaropvolgende beslissingen tot verwijdering van het grondgebied.

§ 2. De vreemdeling dient op het moment van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming onherroepelijk en schriftelijk aan te geven of hij bij het onderzoek van dit verzoek de hulp van een tolk nodig heeft.

Indien de vreemdeling niet verklaart de hulp van een tolk te verlangen, kan hij volgens dezelfde regels het Nederlands of het Frans kiezen als taal van het onderzoek.

Indien de vreemdeling geen van die talen heeft gekozen of verklaard heeft de hulp van een tolk te verlangen, bepaalt de Minister of zijn gemachtigde de taal van het onderzoek, in functie van de noodwendigheden van de diensten en instanties. Tegen die beslissing kan geen afzonderlijk beroep worden ingesteld.

In afwijking van voorgaande leden en onverminderd de mogelijkheid voor de minister of zijn gemachtigde om de taal van het onderzoek te bepalen in functie van de noodwendigheden van de diensten en instanties, wordt een volgend verzoek om internationale bescherming, ingediend overeenkomstig artikel 51/8, onderzocht in de taal waarin het vorig verzoek om internationale bescherming werd onderzocht.

§ 3. Bij de procedures voor de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State alsmede indien de vreemdeling tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming of binnen een termijn van zes maanden na afloop van de asielprocedure verzoekt om het toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 9bis of 9ter, wordt de taal gebruikt die overeenkomstig paragraaf 2 is gekozen of bepaald.

Paragraaf 1, tweede lid, is van toepassing.”

Op grond van de stukken van het administratief dossier stelt de Raad vast dat het onderzoek naar aanleiding van het eerste verzoek om internationale bescherming, door verzoekster ingediend op 5 april 2018, is geschied in het Frans.

Elk volgend verzoek om internationale bescherming, ingediend overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, dient dan ook overeenkomstig artikel 51/4, § 2, vierde lid van de Vreemdelingenwet

te worden onderzocht in het Frans, tenzij wanneer de minister of zijn gemachtigde gebruik maakt van de mogelijkheid die hij heeft om de taal van het onderzoek te bepalen in functie van de noodwendigheden van de diensten en instanties.

In casu blijkt uit de bijlage 26 quinquies duidelijk dat de gemachtigde geen gebruik wenste te maken van de mogelijkheid die hij heeft om de taal van het onderzoek te bepalen in functie van de noodwendigheden van de bevoegde instanties. Hij heeft uitdrukkelijk aangegeven dat dit volgend verzoek overeenkomstig voormeld artikel in dezelfde taal als het vorig verzoek wordt onderzocht, doch heeft hierbij verkeerdelijk het Nederlands aangeduid (AD CGVS, stuk 8).

Het onderzoek naar aanleiding van het door verzoekster op 2 mei 2019 ingediende volgend verzoek om internationale bescherming, dat heeft geleid tot de bestreden beslissing, diende derhalve overeenkomstig artikel 51/4, § 2, vierde lid van de Vreemdelingenwet te geschieden in het Frans. De Raad stelt echter vast dat dit onderzoek is geschied in het Nederlands en niet in het Frans.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad bijgevolg de schending vast van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet.

Vermits aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, dient deze te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 4 december 2019 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES